

ARTS

Treure llum de la foscor

Mila Torres

**“ Un quadre no s’acaba mai , tampoc es comença mai, un quadre és com el vent: quelcom que camina sempre, sense descans”
Joan Miró**

Quan la sensibilitat arriba a l'ànima, quan de la foscor se sap treure llum, quan es veu el món des d'un prisma tranquil, quiet i assossegat estem parlant de l'obra de l'artista Carles Bellostà.

Exposició darrere exposició, any darrere any, es pot apreciar (i ho veiem els que seguim la seva obra) com no s'ha quedat en el seu primer llenguatge, sinó que a partir d'ell ha anat afegint vocabulari, gramàtica, lèxic i, evidentment, ha madurat.

Paisatge de Carles Bellostà.

La seva temàtica i la seva tècnica són les mateixes: paisatge i oli sobre tela però s'ha enriquit com cal esperar de qualsevol artista que es pugui anomenar “artista” amb tot el que comporta el significat d'aquesta paraula.

Bellostà dins de la seva iconografia agafa, en moltes ocasions, l'hora crepuscular com a atmosfera de les seves creacions. La llum que es produeix a aquesta hora del dia l'atreu i la repeteix intentant trobar el color precís que indica un moment concret dins la variabilitat diària que existeix i que és la gran riquesa que ens dóna la natura: el canvi de tonalitats.

Es tracta d'una obra oberta que pot ser continuada per qualsevol extrem convidant a l'espectador a formar part d'ella i a seguir-la per on vulgui, com vulgui i quan vulgui. Carles Bellostà no ho dóna tot fet i beneït sinó que vol implicar l'espectador a formar part creativa de l'obra, a integrar-se en ella i fer-la seva, segons el seu estat anímic, segons el dia, segons les ganes... Cada tela per aquest motiu és alhora moltes teles, tot depèn de qui la miri.

La pinzellada en ocasions és curta i àgil, molt lleugera i de gran moviment i en altres zones és fosa i allargada.

Emptra diferents empastaments, és a dir, l'obra no presenta una unitat quant a la utilització de la càrrega del pinzell. S'observa que l'artista cada vegada va introduint més matèria.

Es tracta de composicions equilibrades quant a la col·locació de línies verticals i horitzontals. Amb utilització de la perspectiva atmosfèrica.

És per tot això, un paisatge viu i real dins la quietud pròpia del paisatge i del sentiment que reflecteix Bellostà.

Obra realitzada amb pocs elements compositius: edificacions, arbres, matolls, terra, aigua, cel... Amb això Carles Bellostà aconsegueix crear un conjunt harmònic i ple de bellesa.

Estil personal de Bellostà impregnat de cert romanticisme, quant a les hores del dia i a la temàtica que escull per la seva pintura i també realista a l'escollir una zona determinada de paisatge i intentar mostrar una hora tan difícil com és la crepuscular.

Sobretot, és una obra que evoca molts sentiments. No és en cap moment una obra freda –que ens ho podria semblar si no ens apropéssim a ella- sinó tot el contrari, és una creació càlida, romàntica, sincera, que dona pau i tranquil·litat. I a la vegada és realista perquè està captant moments reals, llums que es donen a la natura però sempre llegides i transmeses per la visió de l'artista.

Una obra que captiva. ●